

Regnant a les clavegueres

Camino les clavegueres infectes d'aquesta ciutat malalta

Emigrat de la llum a la foscor,

Desterrat dels carrers a les tombes,

Vivint a les metàfores i els llibres,

Passejant sobre excrements putrefactes,

Regnant confortablement

Sobre les rates.

Quan enyoro el sol,

Sigil•lós i nocturn,

Aixeco la llosa que tanca la meva fossa,

Perquè es reflecteixi la groguenca claror

dels fanals a la meva cara

Com un bàlsam de xiprer i atzavara.

O famolenc i raquític m'arrossego fins a alguna sauna

Per llepar del terra les últimes gotes

De la pluja làctica i daurada

A quatre potes, com un gos desitjós de matinada

Delectant-me al seu sabor

I em masturbo.

O vaig fins a una església

Com un llàtzer

I a l'altar major

Devoro el meu propi cor

Davant la multitud fervorosa.

Quan em sento sol i m'ofego
Em transformo en dragó,
M'enfilo pels murs infinits
I espero que un home indiferent
accepti els meus petons,
imprudent,
per a reduir-lo a cendres.

Car sempre
Torno veloç i escàpol a la meva llar rònega
I embogit pel contacte amb el món
Em tallo les dues cames
Esperant, amb sort, dessagnar-me.
En no fluir res dels meus monyons
M'assec al meu tron de silenci
Vomitant-me sobre el pit
Records, malsons, poemes
Sense adonar-me des del meu panteó
Que estic mort.
Per calmar ferides i nafres
Sembro pols sobre la meva vida,
La pols de tots els camins peregrins
Que em porten a la llunyania.
I toco la pedra negra de La Meca,
I sento el soroll eixordador dels campanars de Roma
I oloro tot l'encens de Jerusalem
I banyo el meu cos al Ganges
i esdevinc un tità
Per continuar regnant